

Ha van ég

Török Endrének

Nem tudom, kiáltásomat
ki hallja meg az angyali
rendben. Kiáltozom, mert
fáj. Sajog. Széttépne is,
ha épp nem máshol bűnözne
egy gyermek ellen, derékig
erő gyógyvízben kéjelegne,
vagy venné rá a részegét,
csavarhúzójával azt szúrja
le, akit szeret;
elfoglalt menedzser a gonosz.
Megsokszorozva él. Az éjt
s napot munkában tölti.
Száz keze van, s egy sem
dologtalan. Mily rettenetes
szorgalom. Védek s védekezem,
kiengedem a hangomat. Talán
bele a semmibe? Tele volna
az ég közömbös hatalmasokkal,
kik csak „iszonyúak”? Ha van
ég, s vannak angyalok — kit
érdekel, hogy korszerűtlenek —,
akkor a mindenüttben. Ott is,
ahol ülök. Magam talán soha.
Az önhibán kívül megváltatlanokkal.
Kik nem kapták, hogy szülessenek.
Én igen.
Lehet, kiáltásaimra nem, csak
a lélegzetemre figyelnek.
S mi még ennél is csendesebb,
a létezésem-verte úr-neszekre.
De minthogy hús vagyok, világ,
ideg s idő, ez annyi, mintha
semmit sem törődnének velem.
Iszonyúak, mert szellemek.
Szelíd, akinek Teste s Vére van.
Így én mindig öröm előtt.
Mert mindig túl a szenvedésen.